

Afferden

De herkomst van de naam van het dorp Afferden is niet met zekerheid bekend. Sommige bronnen spreken van 'Afarā' – een verwijzing naar een nederzetting bij een beek die in de Maas uitmondde. In het plaatselijk dialect heet Afferden nog altijd 'Offere'.

Alvermannetjes op de Afferdse hei

Het huidige Bergerbos was in het verleden één grote heidevlakte met stuifduinen en vennen. Pas tegen het einde van de 19e eeuw is de Afferdse hei – zoals het gebied toen heette – voor een groot deel met bomen beplant. Dat had twee voordelen: de boeren in de omgeving hadden niet meer zo'n last van stuifzand op hun akkers en het bos leverde veel hout op. Maar tijden en inzichten zijn veranderd. Staatsbosbeheer heeft enkele jaren geleden grote stukken bos gekapt om er weer meer heide te laten ontstaan.

Over de Afferdse hei bestaat een mooie oude sage. Een van de stuifduinen op de hei heet 'de Hopberg'. Daar woonde vroeger een dwergenvolk met de naam 'Alvermannetjes', zo wil het verhaal. De inwoners van Afferden wisten van het bestaan van de dwergen, maar niemand had ze ooit gezien. Of toch wel? Boer Dries van de nabijgelegen 'Heihof' vertelde graag dat hij ze wel eens had ontmoet. Op een zekere dag was hij op weg naar huis, na een bezoek aan een veemarkt waar hij een koe had verkocht. Het was al laat op de avond en hij was een beetje beschonken van alle brandwijnnetjes met suiker, die hij bij het beklinken van de verkoop tot zich had genomen. In het maanlicht zag hij plotseling aan de voet van de Hopberg een rijksdaalder liggen. Dries wilde het geldstuk oprapen, maar hij struikelde en viel in een diepe put. Hij belandde op kussens in een grote zaal, die geen ramen had maar mooi verlicht was met kroonluchters. Er dansten vrolijke mannetjes met kleurige puntmutsjes en lange witte baarden – de Alvermannetjes. In het midden zat koning Aart en naast hem zijn dochter, een schone jonkvrouw. De koning vroeg Dries of hij met zijn dochter wilde trouwen. Dan zou Dries altijd van al het moois in de Hopberg kunnen genieten en later zelfs koning kunnen worden. Dries had daar wel oren naar, maar opeens realiseerde hij zich dat thuis zijn vrouw, zijn lieve kinderen en zijn vee op hem wachtten. Die zou hij dan nooit meer terugzien. "Nee, dat nooit" zei hij. Op hetzelfde moment dreunde de aarde, het paleis stortte in elkaar en de Alvermannetjes sloegen huilend op de vlucht. Dries kwam aan de voet van de Hopbergweer bij zijn positieven toen de zon al hoog aan de hemel stond. Hij keek om zich heen, maar de rijksdaalder en de put waren nergens te bekennen...